

[Ejnar Kjær.]

staltninger af den Art, som her er foreslaaet, og jeg mener, at Regeringen har handlet rigtigt ved at tage Problemet op og fremkomme med Forslag til dets Løsning.

Om saa Lovforslaget repræsenterer det helt rigtige, er en anden Sag, men her vil jeg dog sige, at Formaålet i hvert Fald er rigtigt, nemlig dette, paa Baggrund af den Situation, som jeg nys har omtalt, at sørge for, for det første, at der bliver tilstrækkelig Arbejdskraft til Landbruget, og for det andet, at der ogsaa bliver tilstrækkelig Arbejdskraft i Moserne og ved de Arbejder, det offentlige lader foretage. Altsaa Maalet er rigtigt, og jeg tror ogsaa, at Midlet, man vil anvende, er det, og Midlet er jo Arbejdsanvisning.

Arbejdsanvisning bestaar, som nævnt i Forslaget, af fire Faktorer, de offentlige Arbejdsanvisningskontorer, de statsanerkendte Arbejdsløshedskasser, de kommunale Arbejdsanvisningsudvalg og Kommunerne. Der siges i Forslaget, at disse fire Faktorer skal samarbejde, og jeg skal ikke nægte, at jeg er glad for denne Bemærkning. Det er nemlig mit Indtryk, at der ikke har været noget virkeligt Samarbejde mellem dem, i hvert Fald ikke noget fast organiseret Samarbejde. Kan man imidlertid faa det — og jeg mener, det maa betragtes som en af hele denne Lovgivnings absolutte Forudsætninger, at man faar det —, da vil det betyde meget, ikke alene for Løsningen af det Problem, vi beskæftiger os med her, men for Løsningen af hele Arbejdsløshedsspørgsmaalet.

Det er altsaa gennem Arbejdsanvisningen, at Indsatsen skal gøres, og Hovedbestemmelsen vedrørende denne Indsats, mener jeg, ligger i Lovforslagets § 3, hvori det siges, at ugifte Arbejdere under 25 Aar fra Landkommunerne ikke maa henvises til Arbejde uden for Landbruget, medmindre det godtgøres, at der ikke er Brug for dem ved det egentlige Landbrugsarbejde, og hvori der videre siges, at Landbruget, hvis det mangler Arbejdskraft, straks skal have denne anvist mellem de unge, der er beskæftiget ved andre Foranstaltninger.

Jeg maa sige, at jeg er ikke helt tilfreds med Ordvalget i Stk. 1: „Ugifte Arbejdere fra Landkommunerne“. Hvad vil det sige? Vil det sige Arbejdere, der stammer fra Landkommunerne, eller vil det sige Arbejdere, som er hjemmehørende der? Jeg tror, at man har ment det sidste, men saa vilde jeg have foretrukket, at det var blevet skrevet. Samtidig vilde jeg mene det klogt, om man gav en Tilføjelse, hvorigennem det fastslaas, at Bestemmelserne ogsaa gælder unge, som i alt væsentligt har været beskæftiget ved

Landbrug. Gør man ikke det, er jeg bange for, at Byarbejdernes Tal i den nærmest følgende Tid vil stige foruroligende meget.

Bortset fra dette er jeg meget tilfreds med, at man har lagt Hovedvægten paa de unge; det er dem, man fortrinnsvis skal beskæftige sig med, hvis Problemet skal løses. Jeg kunde have tænkt mig, at man holdt sig alene til dem, saa at man sagde, at de maatte ikke beskæftiges ved andet end Landbrugsarbejde, medmindre der er anvist dem andet Arbejde, og at Anvisning hertil ikke maatte finde Sted, medmindre Anvisningen havde sikret sig, at der ikke var Brug for dem ved Landbruget. Her er man imidlertid gaaet videre og har sagt, at ved offentlige Arbejder, Tørvearbejder o.s.v. maa ikke beskæftiges andre end dem, der er anvist dertil. Jeg forstod ogsaa, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet var noget betænkelig ved denne Bestemmelse. Tager man den efter dens Ordlyd, betyder det, at det frie Aftaleforhold f. Eks. mellem en Tørvefabrikant og hans Arbejdere ophæves. Jeg har imidlertid forstaaet, at Bestemmelsen skal fortolkes derhen, at enhver ogsaa fremtidig maa antage, hvem han vil, organiseret eller uorganiseret, gammel eller ung, og at det eneste Krav, der stilles til Arbejdsgiveren bliver dette, at han til Anvisningen indberetter, at Antagelsen har fundet Sted, og at Anvisningen kun kan skride ind, naar der er Tale om de unge ugifte Arbejdere, som nævnes i § 3. Jeg vil gerne bede Ministeren bekræfte eller afkræfte dette.

I øvrigt er jeg tilfreds med Bestemmelsen i § 1, 3die Stykke, hvorefter der skal finde Undersøgelser Sted angaaende Landbrugets Behov for Arbejdskraft. Jeg tager denne Bestemmelse sammen med Bestemmelserne i § 6 som Udtryk for, at man nu ikke mere vil nøjes med at fastslaa Arbejdsløshedens Størrelse paa et vist givet Tidspunkt, men at man ogsaa vil søge at konstatere de til enhver Tid tilstedeværende Arbejdsmuligheder.

I § 2 bestemmes det, at Overflytning fra en Egn til en anden kan finde Sted, og jeg for min Part tror, at noget saadan vil blive nødvendigt.

I § 4 er der enkelte Ting, jeg er noget betænkelig ved, og da navnlig Bestemmelsen om, at i Tilfælde, hvor den anvisende Myndighed er i Tvivl om, at der kan gives den paagældende Arbejder fuld Beskæftigelse, kan den anvisende Myndighed gøre Anvisningen afhængig af et Løfte om en saadan. Jeg er nemlig ikke klar over, hvad man forstaaer ved Begrebet „fuld Beskæftigelse“.